

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.168/2014/18.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2014. június 11. és 2014. december 3. napjain megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A befolyással üzérkedés büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2013. november 27. napján kelt 3.B.128/2012/62. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 8800 (nyolcezer-nyolcszáz) forint - a vádlottat terhelő - bűnügyi költség merült fel.

Indokolás:

A Nyíregyházi Törvényszék vádlottat befolyással üzérkedés büntette (Btk. 299. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont) miatt 5 év 6 hónap szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön. Annak tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Elrendelte a Nyíregyházi Városi Bíróság 42.B.1364/2009/21. számú ítéletével kiszabott 10 hónap börtönbüntetés végrehajtását, valamint kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen egyrészt az ügyész jelentett be fellebbezést a büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott és a védő a bűnösség megállapítása miatt, felmentés céljából éltek jogorvoslattal.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.316/2013/3-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva, a védelmi perorvoslatokat alogtalannak találva az első fokú ítélet megváltoztatását, a vádlott büntetésének súlyosítását, egyéb részben a határozat helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú eljárásban a vádlott fellebbezését írásban részletesen indokolta, melyben új tényt is állítva bizonyítás felvételére, a terhelt kihallgatására, az irathoz csatolt CD felvétel lejátszására, valamint az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Az új

tény állítása abban jelentkezik, hogy a vádlott elismerve részvételét a cselekményben, arra hivatkozott, hogy rendőr ötletére és rábírására, rendőrőrs parancsnok tudomása mellett vett részt a vesztegetésben, és a jogtalan előnyt adta át.

A korábbi védekezésben ez ilyen határozottan nem jelent meg, ezért az ítélőtábla álláspontja szerint az új tény másodfokú eljárásban történő megvizsgálása nem mellőzhető, tekintettel arra is, hogy a vádlott hivatásos rendőröket vádolt meg súlyos bűncselekménnyel.

A fellebbezési tárgyaláson az ügyész a vádhatósági fellebbezést fenntartva az első fokú ítélet részbeni megváltoztatását, a vádlott büntetésének súlyosítását, egyéb részben a határozat helybenhagyását indítványozta.

A védő elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezésére, másodsorban a büntetés enyhítésére tett indítványt. A vádlott felszólalásában megbánta a cselekményt.

A fellebbezések nem alaposak.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan jellegű relatív perjogi hibát, amely a bizonyítás törvényességét érintené, vagy az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Helyes és hiánytalan tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdés értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A vádlott másodfokú eljárásban előterjesztett beadványa, és a részben új tényre hivatkozás folytán a másodfokú bíróság a vádlotti védekezésben felhozottak, valamint a tényállás megalapozottságának ellenőrzése érdekében bizonyítást vett fel és kihallgatta a vádlottat. A kihallgatás adatai azonban az első fokú ítélet tényállásának megalapozottságát nem dönthették meg.

A vádlott, ha nem is ilyen részletességgel, de már hivatkozott részben a beadványában foglaltakra.

Ezen túlmenően a másodfokú bíróság kihallgatta rendőröket tanúként, továbbá lejátszotta a vádlott által tárgyalás anyagává tenni kért CD felvételt.

egységesen és ellentmondásmentesen tagadta, hogy bármilyen jogtalan előny kérésére bírták volna rá a vádlottat. A fokozott ügyészi felügyelet mellett folyó nyomozást egyébként sem lett volna módjuk befolyásolni. Azt viszont nem vitatták, hogy a vádlott által csatolt, mobil telefonnal készült felvétel a rendőrőrsön készült. Összességében a tanúk egyező

vallomása hitelt érdemlően cáfolta az ítéltábla álláspontja szerint a vádlott védekezését, melyben elismerve a pénz átvételét, a rendőröket azzal vádolta, hogy a jogtalan előnyt kérésükre vette át, és az 50.000 Ft részére került átadásra.

A rendőrsőrsön mobiltelefonnal készített és CD lemezen tárolt videó felvétel sem volt alkalmas arra, hogy alátámassza a vádlottnak, a tényállásban foglaltaktól érdemben eltérő beismerő vallomását. Megállapítható, hogy a felvétel a rendőrség hivatalos helyiségében készült, melyen látható a büntetés-végrehajtási ruházatot viselő vádlott, az élettársa és gyermeke, valamint egy bőségesen terített asztal, miközben a vádlott cigarettázik. Nem vitatható, hogy a felvétel rendőri felügyelet nélkül készült és nyilvánvalóan szabálytalanságok tapasztalhatók a büntetés-végrehajtási intézetből való rendőrségi előállítás során. Mindennek megítélése azonban, figyelemmel a vádelvi szabályokra is, nem az ítéltábla feladata. Ugyanakkor rögzítendő az is, hogy a felvétel sem közvetlenül, sem közvetve nem utalt arra, hogy a rendőrök vették volna rá a vádlottat a jogtalan előny kérésére.

A bíróság tanúként idézte meg is, akinek vallomása a vádlott védekezésére nézve csak származékos bizonyítékot jelentett volna. A tanú a tárgyaláson nem jelent meg, de a rendőrtanúk vallomásának tükrében előadása sem szolgáltatott volna olyan adatot, mely eltérő tényállás megállapítását indokolta volna, ezért a másodfokú bíróság kihallgatása nélkül is megalapozottnak ítélte a törvényszék által megállapított tényállást, szükségtelennek ítélve a tanú újabb idézését, a bizonyítás e körben történő kiegészítését.

A másodfokú eljárásban folytatott bizonyítás eredménye alapján is megállapítható ekként, hogy az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, a logikai szigorú szabályai szerint helyesen értékelte. Vizsgálta a vádlotti vallomást, a cselekményről közvetlenül és közvetve információt szerző tanúk vallomását, mint ahogy a lényeges okirati bizonyítékokat is. tanúvallomása, az ítélet 11. oldalán felhívott híváslisták tartalma meggyőzően cáfolta a vádlotti védekezést. A terhelő bizonyítékok valóban szorosan kapcsolódnak, sinergiájuk vitathatatlan és kétséget kizáróan bizonyítják a vádlott terhére megállapított tényeket.

A már felhívottak szerint a fellebbezési eljárásban felvett részbizonyítás nem tette kétségesse a megállapított tényeket. A kihallgatott rendőrök ugyanis egységesen, ellentmondásmentesen cáfolták a vádlott vádjait, mint ahogy a CD felvétel sem tartalmaz olyan adatot, mely kételyeket támaszthatna az elsőfokú bíróság törvényes mérlegelésével szemben.

Az ítéletben foglaltaktól eltérő tényállás megállapítására és a felmentésre irányuló védelmi fellebbezés a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely eredményre nem vezethetett, tekintettel arra is, hogy a tényállás helyessége esetén a másodfokú perben eltérő tények megállapítására, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség (Be. 351-352. §). Rámutat arra az ítéltábla, hogy a bizonyítási eljárást lefolytató és a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló, majd értékelő elsőfokú bíróság a ténybíróság. Főszabályként a másodfokú bíróság ítéletét az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Kivételt képez természetesen, ha az ítélet

megalapozatlan, de jelen esetben a kifejtettek miatt ez nem rögzíthető. A formál logikának, a szillogizmusnak megfelelő, okszerű bizonyíték-értékelő tevékenységet, az elsőfokú bíróságnak az ítélethozatalhoz vezető, jelen esetben megalapozottnak ítélt gondolati folyamatát a másodfokú bíróság nem bírálhatja felül. A bizonyítékok felülmérlegelését a tényálláshoz kötöttség szabályai kizárják. Ezen okok folytán nem lehetett eredményes az eltérő tényállás megállapítását célzó fellebbezés.

Az elsőfokú bíróság a büntető törvény időbeli hatályát alaposan vizsgálta és nem tévedett, amikor a vádlott cselekményét az elbíráláskor hatályos törvény alapján bírálta el. A cselekmény büntetendősége nem szűnt meg és a büntetési tételek is azonosak a két törvényben, mint ahogy mindkét törvényben előírás a büntetési tétel középértékéhez igazodó büntetéskiszabás. A feltételes szabadságra bocsátást érintő rendelkezések enyhülése azonban, figyelemmel a Kúriának az elsőfokú bíróság által kifogástalanul hivatkozott kollégiumi véleményére, azt jelenti, hogy az új törvény enyhébb elbírálást eredményez, ezért a törvényszék helyesen alkalmazta a hatályos Btk. rendelkezéseit.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak. A törvényszék e körben is színvonalas, alapos indokolást adott, melyben foglaltakkal a másodfokú bíróság egyetértett.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta és azoknak kellő nyomatékot tulajdonítva a bűncselekmény tárgyi súlyához, valamint az elkövető személyi körülményeihez igazodó, a törvényi rendelkezéseknek megfelelő, tett-arányos büntetést szabott ki a vádlottal szemben. Az ítéleti tényállástól érdemben eltérő beismerés és az ehhez fűződő megbánás érdemben nem enyhítheti a büntetést, mert a bíróság nem a vádlott vallomására alapította a tényeket.

A büntetési tétel középértékét kisebb mértékben meghaladó tartamú szabadságvesztés eltúlzottan enyhének nem tekinthető, lényeges súlyosítása nem indokolt, ezért a másodfokú bíróság az arra irányuló ügyészi fellebbezést nem találta alaposnak.

A sokszorosan büntetett vádlottnál a büntetés túl súlyosnak sem tekinthető, ezért enyhítésére sem kerülhetett sor.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával, helyes indokainál is fogva helybenhagyta.

Debrecen, 2014. december 3.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Háger Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Gömöri Olivér sk.
bíró

ZÁRADÉK: A Nyíregyházi Törvényszék 3.B.128/2012/62. számú ítélete a másodfokú határozat folytán a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2014. december 3.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke